

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 521/2024
16.05.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Милене Рашић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 280. став 3. у вези става 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Божидара Вукашиновића, поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.238/23 од 17.05.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж3 бр.19/23 од 08.12.2023. године, у седници већа одржаној дана 16.05.2024. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Божидара Вукашиновића, поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.238/23 од 17.05.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж3 бр.19/23 од 08.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару К бр.361/19 од 04.11.2022. године окривљени АА је ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези става 280. став 3. у вези става 2. Кривичног законика. Истом пресудом, одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.238/23 од 17.05.2023. године усвојена је жалба Основног јавног тужиоца у Зајечару и преиначена је пресуда Основног суда у Зајечару К бр.361/19 од 04.11.2022. године, па је окривљени АА оглашен кривим да је извршио кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 280. став 3. у вези става 2. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци и одређено да ће се казна издржавати у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора.

Истом пресудом, окривљени АА је обавезан да Апелационом суду у Нишу на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, као и да плати трошкове кривичног поступка настале пред првостепеним судом, о чијој висини ће одлучити тај суд посебним решењем. Оштећена ББ је ради остваривања имовинског правног захтева упућена на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Нишу КжЗ бр.19/23 од 08.12.2023. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца адвоката Божицара Вукашиновића, па је потврђена пресуда Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.238/23 од 17.05.2023. године.

Против правоснажних пресуда Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.238/23 од 17.05.2023. године и Апелационог суда у Нишу КжЗ бр.19/23 од 08.12.2023. године захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Божицар Вукашиновић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 3) и 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи другостепену пресуду, потврди пресуду Основног суда у Зајечару К. бр.361/19 оде 04.11.2022. године и окривљеног АА ослободи од оптужбе или да укине другостепену и трећестепену пресуду и списе предмета врати Апелационом суду у Нишу на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости јавном тужиоцу Врховног јавног тужилаштва, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао без обавештења јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правоснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног наводи да у радњама окривљеног нису остварени ни објективни ни субјективни елементи предметног кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 280. став 3. у вези става 2. КЗ. Бранилац наведено образлаже тиме да, ако је пресудом окривљени осуђен да је као физичко лице извршио предметно кривично дело, онда су оптужни акт и пресуда створили забуну да ли је организатор рада био АА као физичко лице или као одговорно лице у правном лицу. Бранилац сматра да није испуњен ни субјективни елемент кривичног дела, јер се из оптужног акта не види својство окривљеног, те да окривљени у изреци пресуде има двоструко својство, а што је недопустиво.

Одредбом члана 280. став 2. КЗ прописано је да ће се казном од шест месеци до пет година затвора казнити одговорно лице у руднику, фабрици, радионици, на градилишту или на другом месту рада које не постави заштитни уређај или их не одржава у исправном стању, или их у случају потребе не стави у дејство или уопште не поступа по прописима или техничким правилима о мерама заштите на раду и тиме изазове опасност за живот или тело људи или за имовину већег обима. Ставом 3. истог

члана је прописано да ако је дело из става 1. и 2. овог члана учињено из нехата, учинилац ће се казнити затвором до три године.

Одредбом члана 288. став 4. КЗ је прописано да ако је услед дела из члана 280. став 3. КЗ наступила смрт једног или више лица, учинилац ће се казнити затвором од једне до осам година.

У конкретном случају, у изреци побијане пресуде Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.238/23 од 17.05.2023. године је наведено да окривљени, у урачунљивом стању, као одговорно лице на месту рада, уопште није поступио по прописима и мерама заштите на раду и тиме изазвао опасност за живот људи, на тај начин што је у својству послодавца, физичког лица, који има својство послодавца у складу са одредбом члана 4. став 1. тачка 2. Закона о безбедности и здрављу на раду, организовао радове на отвореном простору и шумарству, тачније сечу стабала, при чему није предузео мере за безбедан и здрав рад при сечи и обарању стабала у складу са одредбама члана 9. став 1. члан 15. став 1. тачка 2, 4, 5 и 10. и члан 27. став 1. Закона о безбедности и здрављу на раду, свестан да таквим својим нечињењем може доћи до повређивања радно ангажованих лица и изазивања опасности за њихове животе, али олако држао да до тога и наступања смртне последице оштећеног ВВ, сада покојног неће доћи или да ће то моћи спречити, а које чињеницу су му морале бити познате као оснивачу радње за пружање услуга у саобраћају и искоришћавања шума и грађевинарства „ГГ“. Како у изреци између осталог стоји да је окривљени поступао као одговорно лице на месту рада и то у својству послодавца, физичког лица, тиме су наведени сви објективни и субјективни елементи кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 280. став 3. у вези става 2. Кривичног законика, за који је окривљени правноснажно оглашен кривим. Самим тим су наводи изложени у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се истиче да опис радњи извршења предметног кривичног дела не садржи све елементе предметног кривичног дела, односно да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени неоснованим.

Чињеница да је у изреци наведено да је окривљени поступао и као одговорно лице и као физичко лице, није од значаја за другачију одлуку суда, из разлога што из целокупног чињеничног описа, предузетих и описаних радњи, те својства које је имао, произилази да је окривљени у конкретном случају поступао као одговорно лице, послодавац, који, према одредбама закона који је наведен у изреци пресуде може бити и физичко лице, као у конкретном случају, у складу са одредбом члана 4. став 1. тачка 2. Закона о безбедности и здрављу на раду па није доведена у сумњу његова кривична одговорност у својству одговорног лица.

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП. Како наведена повреда одредаба ЗКП не представља разлог због кога је, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то се овај суд у разматрање и оцену ове повреде није упуштао.

У осталом делу захтева за заштиту законитости, бранилац суштински оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену

доказа од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу, због повреде закона, па се Врховни суд ни у разматрање и оцену изнетих навода захтева, није упуштао.

Са свега изложеног, а на основу одредаба члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.**

**Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић